

1.

V úvodním cvičení jsem měla za úkol napsat krátký příběh z pohledu neživé věci. Lektor v e-mailu vyjmenoval několik konkrétních možností (např. váza, hrnek, kámen, trůn), ale sama jsem si mohla zvolit cokoliv. Velmi mě zaujal právě trůn, a tak vznikla následující povídka.

Korunovační trůn

Svítání. Nejkrásnější část dne. Slunce pomalu natahovalo své paprsky velkými vitrážovými okny do korunovačního sálu. *Už brzo mě polechtá a rozehřeje. Ach, to bude slast! Samou nedočkavostí se mi snad odrolí kousek pískovce ze zad. Já se tak těším, začíná nádherný klidný den,* pomyslel jsem si nadšeně.

Vtom se nečekaně rozletěly dveře. Dovnitř vběhly dvě děvečky s kýbly a kartáči. *Co se to děje?* podivil jsem se, když přede mnou děvčata poklekla a začala mě drhnout.

„To jsme to zase schytaly,“ povzdechla si malá zrzavá dívka.

„Ty mlč,“ obořila se na ni starší děvečka s modrým šátkem pevně uvázaným kolem hlavy. „Můžeš být ráda, že jsme nedostaly horší trest za tu tvoji krádež.“

„Já přece nic neukradla,“ hájila se zrzečka. „Měla jsem hlad, tak jsem si v kuchyni normálně vzala skývu chleba.“

„Jo, kdyby skývu chleba! Ještě hroudu másla a šišku salámu. Myslíš, že kuchař je blbej a nemá to všechno spočítané?“

„Nebudu jíst jen suchý chleba, ne?“

„Buď už zticha a drhni. Dneska přijede budoucí královna, tak ať ten trůn nějak vypadá. Léta se na něj nesáhlo,“ ukončila debatu starší dívka.

Bude korunovace! Juchú! užasl jsem. Konečně po tolika letech na mě opět někdo usedne. A královně mám nejradši. Mají takové měkké prdelky. Oproti těm ostrým kostnatým chlapským zadnicím. Úplně jsem se zatetelil blahem. Budu zase ve středu pozornosti! Kdybych mohl, tak si poskočím!

„Jééé,“ vykřikla zrzka a zvedla kus pískovce. „Já nic. Ono to samo upadlo.“

„Prosím tě, neřvi. Vyhoď ten kámen z okna, ať tady jen tak neleží. Já se divím, že se ten trůn ještě nerozpadl. Vždyť